

Jacke Sjödin

En filmpremiär i höst

- Vi går aldrig på bio nu för tiden.

Det är en klassisk replik, utslungad av någon trött småbarnsförälder som mellan vällingvispandet och långkalsongletandet plötsligt slås av hur saker och ting förändras i de olika livsfaserna.

Och det är försåså sant. Förr sprang man på bio allt som oftast. Inte sällan gick man kanske ut och tog en pilsner först. Och ibland tog man till och med en matbit på någon trevlig restaurang. Och så kanske man tog en pilsner efter filmen för att snacka om vad man hade sett. Samt om hur god den förra pilsnern var.

Men det var då det. I den livsfas jag befinner mig nu, är besöken på barnaktuen mycket vanligare än biobesöken.

Men i veckan fick jag faktiskt chansen att se en film ändå, för första gången på väldigt länge. Fast tyvärr var det ingen särskilt bra film. Den var tråkig och enformig. Och lite småäcklig, faktiskt.

Det var en film som föreställde mina egna stämband.

Filmfotografen var en jovialisk ung man i vit rock som skakade hand med mig och sedan omedelbart tog tag i min tunga, drog ut den en halvmeter, (ett tag trodde jag

att han skulle riva av den mot den tandade kanten) och sedan stoppade sin hasselbladare i svalget på mig. Sedan bad han mig säga "iiii", vilket med tungan utsträckt är ungefär lika enkelt som att säga "biffstroganoff" med stängd mun. Filmens enda replik blev alltså inget "iiii" utan istället något som mera lät som "gläääärrg", inte olik det rossliga läte som monstret i Alienfilmerna utslungar innan han brutalt dödar sina offer. Och så slog min jovialiska vän igång kameran, och redan efter ett par tagningar var filmen klar att premiärvisas. Jag vände på stolen, satte mig tillrätta, spanade förgäves efter popcorn och läsk, gladdes åt att det inte var någon reklamfilm före, och så gick ljuset ner och filmen startade.

Och det började rätt spännande och suggestivt med ett stillsamt trevande i en mörk, slipprig grotta, där röda strimmor efter grottväggarna och ett dovt, olycksbådande "gläääärrg" gav kalla kärar efter ryggraden. Men spänningen föll platt när det visade sig att målet med trevandet var ett par slemmiga, vita gardiner som öppnades och stängdes i en väldig fart. Något annat hände liksom inte. Långtråkigt, enformigt och rätt motbjudande om ni frågar mig. Därefter backade vi raskt ut ur grottan igen, filmen var slut, ljuset gick upp, och eftertexterna

började rulla. Och så var min enda bioupplevelse under 2010 över.

Recension:

Film: Det sjunde gomseplet
Omdöme: Filmen inleds spännande och lockande, och den har ett intressant och innovativt bildspråk. Men tyvärr blir det en kraftigt temposvacka i mitten, och efter det orkar den inte riktigt hämta sig. Och eftersom storyn inte riktigt håller, så når den tyvärr inte några cineastiska höjder.

Betyg: En överkryssad VästraNytt

Jacke Sjödin